

ŞARKILARIN HİKAYELERİ

Metin Önderoğlu

Kocaman Sıfır

İrfan Alish ile bir kafede oturuyorduk, çok güzel bir akşamdı. Acımasızca şarkılarımı eleştiriyordu. “Klişeden kurtul.” diyordu. Haklıydı. Canım sıkılmıştı ama devam ediyordu. Ara ara da “Çok mu sert oldu acaba?” diye düşünüp şakalar yapıyordu. Bu daha da canımı sıkıyordu. Köşeye sıkışmışım. Ben de o an “Abi, beni bu kadar gömme ya. Bak yakında bir şarkı yapacağım, çok beğeneceksin ve hatta heyecanlanıp ‘Bu şarkıyı beraber yapalım’ diyeceksin.” dedim. O da özgüvenime çok şaşırdı ama pek belli etmemeye çalışarak “Hadi bakalım, sen zaten yaparsın ve yapmalısın.” gibi gaz vermeye başladı. İnanmamıştı ama. Biliyordum. Bir yandan da bana çok güvendiğini de biliyordum ama sanırım üst üste dinlettiğim klişe şarkılar onun beklentisini düşürmüştü. Böylesine idol olarak gördüğüm birine bir şarkımı beğendirmek, hayatta en iyi hissettirecek şeylerden biriydi benim için ve bu beni çok daha motive etti. O gün epey sohbet ettik, çok güzel bir akşamdı. Onu dinlemek ne kadar güzeldi...

Aklımda hep o şarkı vardı. Lafı ettik ama nasıl yapacağız diye sürekli düşünüyordum... Ne hakkında olacak, ne anlatacak, yavaş mı yoksa hızlı mı... Nasıl olmalı, bir türlü bulamıyordum ve tek kurşun hakkım vardı. Bir klişe daha olursa artık benden umudu tamamen kesebilirdi. Aldım elime gitarı. Yok. Olmuyor. Hiçbir şey gelmiyor aklıma. Dedim eski çalışmalara bakayım, oradan bir şey bulurum belki. Didik didik aradım bilgisayar, notlarımı. Hepsi klişe. Bunları beğenmez. Ve korktum. Ya benden umudu keserse? Ya ona fikrini almak için şarkı attığımda görmezden gelirse... Umutsuzluk bütünüyle sardı zihnimi. Vazgeçtim. Dedim, olmayacak.

Birkaç gün sonra aklıma dalga geçerek yazdığım bir şarkı geldi. Sözleri çok komikti... Ama müziği çok iyi tınılıyordu. “Belki bu olur.” diye geçtim kaydın başına. Önce nakarattan başladım. Nakaratta iki hecelik bir kelimeye ihtiyacım vardı. Ne olabilir, ne olabilir?

Yalan?

Evet, yalan. Ucu açık ve güzel bir konu: yalan. Daha sonra şarkının orijinalindeki nakaratı olan: *“Yalan, yalan yalan, yalan yalan, hep yalan”* vokalini kaydettim. İyi bir intro, iyi bir verse, iyi bir soloya ihtiyacım vardı. Ama söz yazmak onun işiydi. Ben kim olabilirdim onun yanında... Onu heyecanlandırabilecek miydim, bilmiyordum ama çok umutsuzdum. Şarkı giderek hoşuma gidiyordu ama bence beğenmezdi. Çok iyi bir solo buldum ve sonuna küçük bir solocuk daha. Baslar, davul, klavyeler, perküsyonlar, gitarlar, geri vokaller derken altyapı dolmuştu. Elimden gelen her şeyi yapmıştım. Beğenmezse de artık “Ben yaparım bu şarkıyı.” diye düşünmeye başladım. Maili gönderdim.

Ve birkaç dakika sonra beni aradı: “Oğlum bu şarkı çok iyi, bunu yapıyoruz! Bravo sana, işte bu!”

Bulutların üstündeydim. “Ama acele etme. Bu çok iyi bir şarkı olacak.”

Heyecanını sesinden anlıyordum. Bu hissi nasıl anlatabilirim bilmiyorum... Onun benim yaptığım bir işi beğenmesi ilk değildi ama, ona yaptığım çıkışın altını doldurabilmem beni çok mutlu etmişti. Onunsa umurunda değildi bence. Bunu düşünmemişti bile... O, şarkıyı düşünüyordu. Hemen direktifler verdi:

“Verse’ü uzat, o aradaki soloyu at. İstemiyorum!”
 “Nasıl olur? Orası şarkının en güzel yeri ve o soloya çok güveniyordum.”
 “Abi o kalsın ya, çok güzel değil mi orası?” dedim.
 “Hayır.” dedi. “Sileceksin. Yoksa yokum bu şarkıda :)”

Böyleydi. Sertti, netti. Çıkışları vardı. Ah... Ama öyle iyi biriydi ki. Neyse, bu yazı onu anlatma yazısı değil. Şarkının hikâyesi. Üzüle üzüle sildim o soloyu. Kendi stiliyle önce vokal melodileri denedi. Yaptığı her şeyi konuşuyorduk. Beraber şarkı yapmanın en güzel tarafı, bu heyecanı paylaşmaktı. Vokal melodisinden emin olduktan sonra sözlere başladı.

Acaba ne hakkında yazacaktı? Yalan... Ama kime yalan? Ne hakkında? O, en güzel tarafından baktı yalana: Kendine söylediğin yalan...

“Yine bendim o yalancı, hep yalandım.”

Aradan aylar geçti.

“Abi ne oldu sözler?” dedim.
 “Düşünüyorum.” dedi.
 “Okuyorum, izliyorum...”

Bir filminden bir kelime arakladım, dedi: *“Ben neleri atlattım...”* demiş bir karakter.

O da:
*“Ve neleri atlattım ben, ve neleri atlattım
 Kafaları patlattım ben, ve neleri anlattım...”*
 Ve sonra bana sözlerin bitmiş hâlini gönderdi.

O sildirdiği solo olan yere öyle güzel bir bölüm yazmıştı ki, onun ne kadar iyi bir şarkı yazarı olduğunu tekrar hayranlıkla izlemiştim:

*“Bil bakalım neymiş beni yok eden?
 Bil bakalım kimmiş gerçeğine yan çizen
 En derinde ruhum, boş bir koridor
 Bi de baktım orda, beni kendim boğuyor...”*

Şarkının linki!

